

למי שרוצה לכבוש יעד

כידוע, לכל אדם יש שני צדדים. עד עכשיו שמעתם על צד אחד של אמא שלי, אבל כרי להיות הגונה, אני צריכה מיד להראות לכם גם את הצד השני שלה. והצד השני שלה, שהיא בשלנית נהדרת (שהוא רבה מאוד משונה בשביל אנשים שאוהבים לאכול לכן וגבינה לבנה). כל מה שהיא עושה יוצא משגע, בשירים, סלטים, עוגות, ריבות, ליפתנים, הכל. אבל בעניין אחד היא פשוט המוכרת של ירושלים והסביבה — בעניין עשיית חמוצים למיניהם.

אני לא הולכת ללמד אתכם איך מחמיצים מלפפונים, את זה כל ילד יודע. אבל תשמעו את שני אלה, ובחייכם — תנסו אותם, כמה שזה חמוץ ככה זה ממתיק את החיים.

פילפלים ממולאים בכרוב

חותכים כרוב אחד גדול לרצועות מאוד רקות, ממליחים ומשאירים את זה לעמוד שעה. אחרי שעה סוחטים את הכרוב כשתי הידיים שכל המים

לא באה מנוחה ליגע

כן יהיה שבתון, לא יהיה שבתון. הרסו לי את העצבים. אני לא צריכה שבתון בשביל ללכת ולשים פתק בתוך קופסה, זה לוקח לי 5 דקות (כך חשבתי), אבל יום מנוחה דווקא אני שמחה מאוד שיהיה. כשהוריעו סוף סוף שיהיה שבתון, כבר ראיתי את עצמי שוכבת במיטה עד 12 בצהריים, אחרי כך קמה, שותה קפה וקוראת עיתונים, אוכלת במיסעדה וחוזרת לנוח. ככה נהיית לי מיום השבתון 5 רקות שלמות, ואז צילצל הטלפון ואמא שלי אמרה שהם באים לבקר אותנו. ההורים שלי לא יכולים לשבת בבית ביום שבתון, כי ההורים שלי צריכים לנצל כל רקה למשהו מועיל, ולעשות ביקור אצלנו זה מועיל, כי הם נותנים המון עצות.

בגלל הסיבה של ניצול מירבי של הזמן, הם התייצבו אצלנו בבית כמעט עם שחר, זאת אומרת, משהו כמו 8 בבוקר, זה שביום שבתון לא צריך לקום ב-7 בענייני טיפול ילדים ואפשר להתנפק עוד קצת במיטה, זה לא מעניין את ההורים שלי. מה שצריך, זה להספיק כל הזמן. לכן הם יצאו לדרך כבר בשבע, שכחתי לציין שהם קמים כל בוקר ב-5, או כעצם זה די יפה מצידם ההתאפקות הזאת עד 7 בבוקר.

בקיצור, ב-8 הם נכנסו, אבא שלי, אמא שלי והמיזורה שלהם. במיזורה יש תמיד 2 סוודרים למימרה שיהיה קר (גם באוגוסט). יש שוקולד לילדים ולפעמים גם מביאים להם פיז'אמה חמה או גופיות פלנל ארוכות שרוול, זה מפני שאני לא שומרת עליהם והם כל הזמן חולים (3 שנים הם לא הצטננו, טפו, טפו, אבל אמא שלי לא מתחשבת בעובדות. אינטואיציה של סבתא יהודיה זה מה שהולך אצלה). במיזורה המפורסמת יש תמיד כמה קציצות בשביל בעלי, כי הוא אוהב קציצות ואני בחיים שלי לא אצליח לעשות קציצות כמו אמא שלי. הרבה האחרון במיזורה הוא המתנה התורנית בשבילי. לפעמים זו מפת שולחן בגודל שלא מתאים לאף שולחן שיש לי בבית, לפעמים זה כמה קופסות פלסטיק בשביל במקרר (זה מפני שאני שמה הכל פתוח במקרר וזה נורא). הרבה האחרון והחשוב מכל במיזורת הפלאים הוא הקומבניזון שהיא מביאה לי מתנה. אילו הייתי שומרת את כל הקומבניזונים שהיא הביאה לי עד היום, היו לי כבר 30,000. המזל שלי בחיים זה, שכל הקומבניזונים שאני מקבלת ממנה הם דווקא בגודל שלה ואו אני מחזירה לה אותם. זו כנראה הסיבה שהיא קונה אותם בגודל שלה. עכשיו, במחשבה שנייה, אולי זה כעצם כל השנים אותו קומבניזון ואני לא שמה לב.

הם נכנסו לדירה, הניחו את המיזורה ואמא שלי העיפה מבט על הדירה שנראתה כמו אחרי פוגרום, לפי דעתה, והתחילה לסדר. תוך כדי הסידור היא אמרה שהילדים צריכים להסתפר, הילד הגדול נורא רזה, כל החולצות של בעלי הן בלי כפתורים וזו נושה לעקרת'הבית (אני), ומה זה כולנו הולכים בבתי יחפים כשבירושלים כבר נורא קר (אנחנו גרים בתל-אביב, אבל זה לא

יצאו. מוסיפים, מלח, פילפל שחור, קצת שמן וקצת חומץ ומערבבים. בסלט הזה ממלאים פילפלים ירוקים (הבהר רים). מכניסים את כל הפילפלים לצינצנת זכוכית גדולה, כשהם עומדים. מוסיפים כמה עיגולייגור, בשביל שיהיה צבע יפה לצינצנת.

מרתחים מים (על כל ליטר מים, כף מלח ו-3 כפות חומץ) ושופכים על הפילפלים. אסור שהמים ירתחו הרבה זמן, אלא רק דקה ולא כדאי לשפוך את המים לצינצנת מייד אחרי הרתיחה, שמא תתפוצץ הצינצנת, או מחכים שהמים קצת יתקררו. סוגרים את הצינצנת ונותנים לה לעמוד במיטבח במקום חם. כשמגשישים לשולחן חותכים כל פילפל לשניים ושופכים עליו קצת שמן, כבר אני יכולה להגיד לכם, שמי שלא אוהב את זה, זקוק לבריקה רצינית אצל רופא-נפש.

ירושלמי מעורב

זה עוד יותר פשוט וגם זה מעלה חיוך על פניך בימי החורף המגעילים. לוקחים כרובית קטנה, כמה גזרים, כמה בצלים קטנים, 2 גמבות ארומות, 2 פילפלים ירוקים ואפילו כמה חתיכות של שעועית ירוקה. לא מבשלים כלום, אלא רק חותכים אותם לחתיכות, ורווחים לתוך צינצנת זכוכית. על כל הירקות שמים כמה שיני שום, קצת שמיר, כמה עלי רפנה וכמה גרגירים של פילפל שחור.

מרתחים את המים עם המלח והחומץ (כל ליטר מים, כף מלח. 3-4 כפות חומץ) לתוך הצינצנת, דוחפים כף ומייד שופכים למעלה את המים הרותחים (הכף זה למנוע התפוצצות של הצינצנת כי הפעם צריכים את המים הרותחים מייד). סוגרים את הצינצנת ושמים אותה באותו מקום חם במיטבח לכמה ימים.

אגב, אחרי שהירקות כבר כבושים, אני מעבירה את הצינצנות למקרר, כדי שהתהליך ייעצר, אבל אמא שלי אומרת שבאקלים של ירושלים אפשר להשאיר אותן בחוץ. אולי היא צודקת, אני פשוט לא מבינה כל-כך בירושלים. תדעו לכם שמירשם הפילפל הממולא עלה לי בריאות, עד היום התאפקתי לא לגלות את הסוד לאף אחד והיום נשברתי.

שיש לו סיפריה מכולגנת כזאת, פשוט לא מגיע לו שהיה לו ספרים בבית ושמייד אני אסדר את הספרים, ולא איכפת לה לפי איזה סדר, העיקר שיראה מסודר, כי אולי מישהו יבוא. אחרי שעה של עבודת-פרך המצאתי שיש לי סידורים חשובים וברחתי מהבית. חזרתי ב-12. כל החלונות בדירה הבריקו, כל הכיסאות היו על השולחנות ולא היה איפה לשבת ובבית-השימוש היתה איזו חומצה ואסור היה להיכנס לשם.

קשור לעניין, לפי דעתה). בסוף הרצאת הפתיחה ראיתי את בעלי ניגש לדלת היציאה מתוך כוונה להתחפף, אבל היא תפסה אותו על חם, ואמרה לו שהוא לא יוצא החוצה בלי סוודר, כי אולי כשהוא יחזור יהיה כבר קר. הוא אמר שהוא חוזר מוקדם והיא אמרה שאי-אפשר לסמוך על זה. כשיצאתי מחרר-האמכטיה אחרי ציחצוח שיניים והסתרקות קלה, כבר היו כל המצעים על כל הבית על החלונות. השטחיות היו בכוכר.

הילדים נראו רחוצים ומסודרים ויפם כמו זוג נסיכים בדיפטיסה. ב-12.30" הוחלט שצריך ללכת לאכול צהריים, כי במישפחות טובות זה לא חשוב מתי רעבים, יש שעות קבועות למתי אוכלים. נסענו למיסעדה. לפני הכניסה אבא שלי נתן את ההרצאה הידועה שלו בדבר התנהגות של ילדים באירופה ומה עשו לו כשהוא היה קטן ופעם אחת אכל בפה פתוח. הילדים שלי מכירים

המירפסת ושני הילדים מסורקים עם שכיב באמצע, יושבים על יד השולחן ואבא שלי רוחף להם ביצה רכה לפה. ילד אחד שונא ביצה רכה, אבל אמא שלי אמרה לו שביצה רכה זה כמו תרופה ולכן לא חשוב אם הוא אוהב את זה או לא. זה בריא! אני נשלחתי לכל מיני משימות כמו לנגב את האבק מלמעלה ולהוריד את הווילונות של חדרה-השניה, כי הם כבר ממש זוויעה. בדרך למירפסת היא תפסה אותי ואמרה שמי

את ההרצאה הזאת בעל-פה וכל פעם כש טועה באיזה פרט הם מתקנים לו. הזמנו את הילדים שלי אוכלים כמו שתי חיות טורפון דבר נורא לסבתא יהודיה, כי היא לא יו להתלונן שהילדים לא אוכלים. אבל שום דבר לא ישבור את אמא שלי. הסתכלה עליהם ואמרה לי שאם הם און כל-כך הרבה והם נראים כל-כך לא טוב, אז מייד לקחת אותם לבית-חולים לבריקות. הלכנו, כי אילו הייתי שומעת בקולה היינו נ גרים בבית-חולים. היא אמרה שכתח יש אמבות ואני מוניהח אותם, ויום אחד אני אשלים כעד ההזנחה שלי, ורק היא לא תהיה בחיים בשביל להגיד לי "אמרת לך?" אחרי כך חזרנו הביתה. שאלתי אם מ רוצה לשתות קפה, אבל אמא שלי אמרה שיש לא שותים קפה, אלא רק בשעה 4. אני שקו 3 פעמים את מרד הנעורים, עשיית לעצמי ובכוונה התיישבתי ממולה לשתות אותו. אמרה בעצב, שכל הזמן אני שותה קפה ומע סיגריית ובגלל זה אני נראית כזאת א וחולנית. לפני השלוק האחרון של הקפה היא שמספיק נחתי ושיש עוד דברים לעשות הזה. הוחלט שצריך להחליף את כל המו בבית (אלוהים יודע למה). הילדים קיבלו פו לסדר את הצעצועים שלהם בפזזה של חנוו בהבזק של גאוניות נזכרתי שעוד לא הצנ וברחתי מהבית. חזרתי אחרי שעתיים. אבא ישן, הילדים אכלו עוגה (עם 6 ביצים) צלחות, כשרגליהם שלובות בפזזה של אנגלים מהמאה ה-18. לא היה זכר לבעלי שלי אמרה שכבר מזמן היא לא התעייפה ביום השבתון הזה. אחרי ששתינו קפה (אחרי 4 כבר מותר נישקו את כולנו ונסעו לבית שלהם בירוש אחרי חמש דקות נראה הבית כמו שבת להיראות, טילפנתי לבעלי שהאויב נסוג ו יכול לחזור. הילדים הורידו את הב הסולידיים ולבשו חולצות סופרמן. כולנו ה את הנעליים והתחלנו ללכת יחפים שוב. לשים לב הכיור התמלא בכלים והמרק גלל הכיירים. לא יודעת למה קיבלנו פרס, בסך רצינו לעבור את השבתון כמנוחה.